

Publicerad 2009-03-14 16:54 av Andreas Sjöström

Ingen kamera kan föreviga Farfars begravning

Jag gömmer ansiktet i mina små, kalla händer. Jag döljer inget. Jag visar inget. Jag gråter utan hämningar, det vill inte sluta. Jag försöker tänka och höra vad prästen säger. Jag hör allt samtidigt som jag bearbetar det. Därför kommer gråten.

Jag stryker kistan ömt. Det är Farfar jag tar på. Jag kysser kistan men låter bli att säga adjö som alla andra. Jag säger inte adjö till någon jag vet finns där, det går inte.

Ingen kamera kan föreviga detta ögonblick. Jag tar kort för mitt inre och sparar bilden där mina speciella minnen ligger. Familjen ligger där tillsammans med mina närmsta vänner. Kanske kramas de och får mitt hjärta att pumpa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Andreas Sjöström med Poeter.se id #27845 innehar upphovsrätten